

De Prins die vrij wilde zijn!

Over de reis en het doel

“Ik wil vrij zijn”, zei de Prins en vertrok zonder bagage en zonder afscheid te nemen uit het ‘land van Melk en Honing’.

Waar hij naartoe ging, wist hij nog niet. De verten en het avontuur lonkten. De Prins reisde ver, ontmoette veel mensen en deed veel ervaringen op. Goede ervaringen met mensen die hem goed gezind waren en slechte ervaringen met mensen die dachten gebruik van hem te kunnen maken.

Hij kwam na een lange reis in een mooie, rustige, groene vallei. “Hier wil ik zijn”, dacht de Prins.

Hij bouwde een hutje om in te wonen en begon een lapje grond te ontginnen, om in zijn onderhoud te voorzien. Er kwam een verwaarloosde, maar lieve hond aangelopen. De Prins en de hond werden vrienden; ze werkten zij aan zij, aten zij aan zij en sliepen zij aan zij.

Het bouwen van het hutje en het bewerken van het land was zwaar werk. Van de vroege ochtend tot de late avond zwoegde de Prins, die er inmiddels niet meer als een Prins uitzag, op zijn akker, in wording.

Hij sjouwde stenen, zaaide duur zaad, besproeide het land in de verzengende zon, wiede onkruid en een schamele oogst viel hem ten deel. De ‘ontprinsde’ Prins hield echter vol en elk jaar werd zijn oogst rijker.

Op een dag, in de vroege ochtend, bezag de Prins zijn akker en keek verder de mooie, rustige, groene vallei in. “Wat is het hier stil”, dacht de Prins, “en hoe voorspelbaar is mijn oogst”. Elk jaar werk ik weer de seizoenen rond om te kunnen oogsten. Er moet meer zijn!

De Prins, waaraan niemand meer zag dat hij een Prins was, een jonge man met krachtige schouders en eeltige handen liet zijn, inmiddels verkregen, schamele bezittingen achter en ging op pad.

De hond nam hij niet mee, ze was te oud en te moe voor de lange reis.

De jonge man met de krachtige schouders en eeltige handen reisde ver. Om aan onderdak, eten en drinken te komen, verrichtte hij hand- spandiensten

voor de rijken. Als hij genoeg muntstukken vergaard had om weer even in zijn onderhoud te voorzien, trok hij verder.

Na verloop van tijd kwam de jonge man aan bij de zee.

Een azuurblauwe zee, met witte stranden en een zon die altijd leek te schijnen. De mensen die in de buurt van deze zee woonden, leken altijd gelukkig. “Hier wil ik zijn”, zei de jonge man met de krachtige schouders en de eeltige handen. Hij woonde bij de mensen en danste in de avonduren, met hen, rond het grillig brandende kampvuur.

Op een avond, de jonge man zat in de ondergaande zon te mijmeren op het strand, kwam er een zeemeermin uit de zee.

Ze was mooi, bewoog gracieus en was zo mysterieus. Ze wenkte hem. De jonge man ging het water in, hij leek wel betoverd door de zeemeermin, en volgde de zeemeermin naar de rotsen.

“Hier wil ik zijn”, zei de jonge man en zonder afscheid te nemen van de mensen bij de zee die altijd gelukkig leken, maar dat heus niet altijd waren, volgde hij de zeemeermin en bleef bij haar. Voor altijd! Ja, dat was zijn plan. Voor altijd. De jonge man met de krachtige schouders en de eeltige handen verdiende de kost door te vissen. Hij raakte er bedreven in en verdiende goed.

Maar ook zeemeerminnen worden ouder en minder mooi en het mysterieuze van de zeemeermin was na jaren samenwonen niet meer zo mysterieus.

Op en dag keek de jonge man uit over de rotsen waar hij met zijn zeemeermin woonde en tuurde over de zee.

“Wat is het hier stil en hoe voorspelbaar is het vis vangen, elke dag. Mijn zeemeermin is niet meer mysterieus, ze kamt de hele dag haar glanzende lange haar en beweegt gracieus door de golven. Ik vind het hier saai!”

De jonge man met de krachtige schouders en de eeltige handen ging weer verder op zijn weg. Weer zonder ‘ballast’, weer zonder afscheid te nemen.

De jonge man kwam aan in een grote, groene oase in het midden van de woestijn. De schaduw voelde weldadig aan en het water smaakte er zoeter dan zoet. “Hier wil ik zijn”, zei de jonge man. Hij kreeg een baan als kamelenhoeder

en bouwde met de kamelen een bijzondere band op.

Totdat de man op een vroege ochtend de kudde kamelen bezag en over de woestijn keek en dacht: “de woestijn is elke dag hetzelfde en de kamelen ook. Ik vind het hier saai! Ik wil vrij zijn....”

En zo ging het verder....

De jonge man reisde, bouwde zich een huis, werkte hard voor zijn bestaan en trok weer verder, zonder bagage en zonder afscheid te nemen.

De ‘ontprinsde’ Prins, de jonge man met de krachtige schouders en de eeltige handen, werd oud en grijs. Zijn botten werden stram en zijn spieren stroef. Hij woonde in een aanleunwoning, bij het zorgcentrum in een dorpje, in het land van Melk en Honing. Hij kon niet meer reizen en keek tevreden terug op de weg die hij gegaan was.

“Het doel is immers de reis”, dacht hij vergenoegd.

Of:

... hij keek met weemoed terug naar al die mensen, dieren en plaatsen waar hij géén afscheid van had genomen en die hij wel verlaten had; de oude hond, de groene vallei, het volk bij de azuurblauwe zee dat altijd gelukkig leek, de zeemeermin, de kamelen en de oase, op zoek naar iets dat hij nooit gevonden had.